

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 9. marca 2017**

„Predhodno odločanje — Carinska unija — Carinski zakonik Skupnosti — Člen 32(1)(c) — Določitev carinske vrednosti — Avtorski honorarji ali licenčnine za vrednoteno blago — Pojem — Uredba (EGS) št. 2454/93 — Člen 160 — ‚Pogoj za prodajo‘ vrednotenega blaga — Plačilo avtorskih honorarjev ali licenčin v korist družbe, povezane s prodajalcem in kupcem blaga — Člen 158(3) — Uskladitveni in porazdelitveni ukrepi“

V zadevi C-173/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Finanzgericht Düsseldorf (finančno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) z odločbo z dne 1. aprila 2015, ki je na Sodišče prispela 17. aprila 2015, v postopku

GE Healthcare GmbH

proti

Hauptzollamt Düsseldorf,

SODIŠČE (peti senat)

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça, predsednik senata, M. Berger, sodnica, A. Borg Barthet (poročevalec), E. Levits in F. Biltgen, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za GE Healthcare GmbH L. Harings in G. Schwendinger, odvetnika,
- za Hauptzollamt Düsseldorf A. Wollschläger, agentka,
- za nemško vlado T. Henze in J. Möller, agenta,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z G. Albenziom, avvocato dello Stato,
- za Evropsko komisijo L. Grønfeldt in T. Maxian Rusche, agenta,

* Jezik postopka: nemščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 28. julija 2016

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 32(1)(c) in (5)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006 (UL 2006, L 363, str. 1) (v nadaljevanju: carinski zakonik), ter členov 158(3) in 160 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1875/2006 z dne 18. decembra 2006 (UL 2006, L 360, str. 64) (v nadaljevanju: Uredba št. 2454/93).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo GE Healthcare GmbH in Hauptzollamt Düsseldorf (glavni carinski urad v Düsseldorfu, Nemčija; v nadaljevanju: carinski urad) glede upoštevanja avtorskih honorarjev in licenčnih pri določitvi carinske vrednosti blaga, ki je bilo za sprostitev v prosti promet na ozemlju Evropske unije uvoženo iz tretjih držav.

Pravni okvir

Carinski zakonik

- 3 Člen 29(1) in (2) carinskega zakonika določa:

„1. Carinska vrednost uvoženega blaga je njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33, če:

- (a) v zvezi s prepustitvijo ali uporabo blaga za kupca ne obstajajo nobene druge omejitve, razen tistih, ki
 - jih nalaga ali zahteva zakon ali javni organi v Skupnosti,
 - omejujejo geografsko območje, na katerem se blago lahko proda naprejali
 - bistveno ne vplivajo na vrednost blaga;
- (b) prodaja ali cena ni predmet pogojev ali storitev, katerih vrednost se v zvezi z blagom, ki se vrednoti, ne more določiti;
- (c) noben del izkupička od vsake kasnejše ponovne prodaje, prepustitve ali uporabe blaga s strani kupca ne pripada neposredno ali posredno prodajalcu, razen če se lahko v skladu s členom 32 opravi ustrezna uskladitev;

in

- (d) kupec in prodajalec nista povezana ali, v primeru, da sta povezana, če je transakcij[sk]a vrednost v skladu z odstavkom 2 sprejemljiva za carinske namene;

2.

- (a) Pri ugotavljanju, ali je transakcijska vrednost sprejemljiva za izvajanje odstavka 1, dejstvo, da sta kupec in prodajalec povezana, samo po sebi še ne predstavlja zadostnega razloga, da bi se transakcijska vrednost štela za nesprejemljivo. Če je potrebno, se preverijo okoliščine, ki spremljajo prodajo, in sprejme transakcijska vrednost, če povezanost ni vplivala na ceno. Če imajo carinski organi na podlagi informacij, ki jih je zagotovil deklarant ali so jih pridobili iz drugih virov, razlog za domnevo, da je povezanost vplivala na ceno, deklaranta seznanijo z njihovimi razlogi in mu dajo zadostno možnost za odgovor. Na zahtevo deklaranta je treba razloge sporočiti pisno.
- (b) Pri prodaji med povezanimi osebami se transakcijska vrednost sprejme in blago ovrednoti v skladu z odstavkom 1, če deklarant dokaže, da je ta vrednost zelo blizu eni od naslednjih obstoječih vrednosti v istem ali skoraj istem času:
- (i) transakcijski vrednosti pri prodajah enakega ali podobnega blaga za izvoz v Skupnost med kupci in prodajalci, ki niso povezani na noben poseben način;
 - (ii) carinski vrednosti enakega ali podobnega blaga, kot je določena z izvajanjem člena 30(2)(c);
 - (iii) carinski vrednosti enakega ali podobnega blaga, kot je določena z uporabo člena 30(2)(d).

Pri uporabi predhodnih meril je treba skrbno upoštevati prikazane razlike glede trgovinskih ravni, količin, elementov iz člena 32 in stroškov, ki jih nosi prodajalec pri prodaji nepovezanim kupcem, ne pa pri prodaji povezanim kupcem.

- (c) Merila iz točke (b) je treba uporabiti na pobudo deklaranta in zgolj zaradi primerjanja. Nadomestnih vrednosti se ne more določiti v skladu s to točko.“

4 Člen 30(1) in (2) tega zakonika določa:

„1. Če carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo člena 29, je treba po vrstnem redu uporabiti točke (a), (b), (c) in (d) odstavka 2 in sicer v skladu s prvo ustrežno točko, ki omogoča njeno določitev, razen če je treba točki (c) in (d) na zahtevo deklaranta uporabiti v obratnem vrstnem redu; zgolj takrat, ko te carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo določene točke, je dovoljeno uporabiti točko, ki tej neposredno sledi po vrstnem redu, določenem v tem odstavku.

2. Carinske vrednosti, določene z uporabo tega člena, so naslednje:

- (a) transakcijska vrednost enakega blaga, ki je bilo prodano za izvoz v Skupnost in izvoženo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti;
- (b) transakcijska vrednost podobnega blaga, ki je bilo prodano za izvoz v Skupnost in izvoženo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti;
- (c) vrednost na podlagi cene na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago v največji skupni količini proda v Skupnosti osebami, ki niso povezane s prodajalci;
- (d) izračunana vrednost, ki je enaka vsoti:
 - stroškov ali vrednosti materiala in operacij izdelave ali drugih operacij, ki so nastali pri proizvodnji uvoženega blaga,
 - zneska dobička in splošnih stroškov, ki ustreza znesku, ki ga proizvajalci države izvoza ob izvozu v Skupnost običajno določijo pri prodaji blaga enake vrste ali narave[,] kot je blago, ki ga je treba ovrednotiti,
 - stroškov ali vrednosti postavk iz člena 32(1)(e).“

5 Člen 31 navedenega zakonika določa:

„1. Če carinske vrednosti uvoženega blaga ni mogoče določiti z uporabo členov 29 in 30, se ta na podlagi razpoložljivih podatkov v Skupnosti določi z ustreznimi metodami, ki so skladne z načeli in splošnimi določbami:

- sporazuma o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini [iz] leta 1994,
- člena VII Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini [iz] leta 1994,

[in]

- z določbami tega poglavja.

2. Carinska vrednost, določena z uporabo odstavka 1, ne temelji na:

- (a) prodajni ceni, ki jo ima blago, izdelano v Skupnosti, v Skupnosti;
- (b) sistemu, po katerem se za carinske namene upošteva višja od dveh možnih vrednosti;
- (c) cene blaga na notranjem trgu države izvoza;
- (d) drugih proizvodnih stroških, kot so izračunane vrednosti, ki so bile določene za enako ali podobno blago v skladu s členom 30(2)(d);
- (e) cenah za izvoz v državo, ki ne sestavlja carinskega območja Skupnosti;
- (f) najnižjih carinskih vrednosti;

ali

- (g) poljubnih ali fiktivnih vrednostih.“

6 Člen 32 tega zakonika določa:

„1. Pri določanju carinske vrednosti z uporabo člena 29 je treba dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago prišteti:

[...]

- (c) avtorske honorarje in licenčnine za vrednoteno blago, ki jih mora kupec plačati neposredno ali posredno kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga, kolikor ti avtorski honorarji in licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno;

[...]

2. Vsak pribitek k dejansko plačani ali plačljivi ceni se z uporabo tega člena opravi izključno na podlagi objektivnih in določljivih podatkov.

3. Pri določanju carinske vrednosti se k dejansko plačani ali plačljivi ceni ne sme dodati noben pribitek, razen tistih, ki so predvideni v tem členu.

[...]

5. Ne glede na odstavek 1(c):

(a) se pri določanju carinske vrednosti stroški za pridobitev pravice za reprodukcijo uvoženega blaga v Skupnosti ne prištejejo k dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago;

in

(b) se plačila kupca za pridobitev pravice razširjanja ali ponovne prodaje uvoženega blaga k dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago ne prištejejo, če ta plačila ne predstavljajo pogoja za prodajo uvoženega blaga za izvoz v Skupnost.“

7 Člen 249 carinskega zakonika določa:

„Odbor [za carinski zakonik] lahko obravnava vsa vprašanja v zvezi s carinsko zakonodajo, ki jih postavi predsedujoči na lastno pobudo ali na zahtevo predstavnikov držav članic.“

Uredba št. 2454/93

8 Člen 143(1) Uredbe št. 2454/93 določa:

„Za namene naslova II Poglavja 3 [carinskega] zakonika in tega naslova se osebe štejejo za povezane samo, če:

[...]

(f) [...] obe neposredno ali posredno nadzira tretja oseba;

[...]“

9 Člen 145(2) in (3) te uredbe določa:

„2. Po sprostitvi blaga v prosti promet se sme popravek dejansko plačane ali plačljive cene prodajalca blaga v prid kupca upoštevati pri določitvi carinske vrednosti v skladu s členom 29 [carinskega] zakonika, če se carinskim organom zadovoljivo dokaže, da:

(a) je bilo blago pomanjkljivo v trenutku, predvidenem v členu 67 [carinskega] zakonika;

(b) je prodajalec popravil ceno zaradi izvajanja garancijskih obveznosti iz prodajne pogodbe, sklenjene pred sprostitvijo blaga v prosti promet; [in]

(c) pomanjkljiva narava blaga še ni bila upoštevana v zadevni prodajni pogodbi.

3. Dejansko plačana ali plačljiva cena blaga, popravljena v skladu z odstavkom 2, se sme upoštevati samo, če je bil popravek narejen v obdobju 12 mesecev po datumu sprejema deklaracije za sprostitev blaga v prosti promet.“

10 Člen 156a(1) navedene uredbe določa:

„Carinski organi lahko na zahtevo udeleženca odobrijo, da se:

— z odstopanjem od člena 32(2) [carinskega] zakonika nekateri elementi, ki se prištejejo dejansko plačani ali plačljivi ceni, čeprav v času nastanka carinskega dolga njihove količine ni mogoče določiti,

— z odstopanjem od člena 33 [carinskega] zakonika nekatere dajatve, ki se ne vključijo v carinsko vrednost v primerih, ko zneski, ki se nanašajo na take elemente, v času nastanka carinskega dolga niso prikazani ločeno,

določijo na osnovi ustreznih in posebnih meril.

V takih primerih se prijavljena carinska vrednost ne obravnava kot začasna v smislu druge alinee člena 254.

[...]“

11 Člen 157 te uredbe določa:

„1. Za izvajanje člena 32(1)(c) [carinskega] zakonika se za avtorske honorarje in licenčnine še posebej štejejo plačila za uporabo pravic v zvezi:

— s proizvodnjo uvoženega blaga (predvsem patenti, vzorci, modeli in tehnološko znanje)

ali

— s prodajo za izvoz uvoženega blaga (predvsem blagovne znamke in zaščiteni modeli)

ali

— z uporabo ali ponovno prodajo uvoženega blaga (predvsem avtorske pravice in proizvodni postopki, ki so neločljivo vključeni v uvoženo blago).

2. Če se carinska vrednost uvoženega blaga določa v skladu z določbami člena 29 [carinskega] zakonika, se brez poseganja v člen 32(5) [carinskega] zakonika [...] avtorski honorar ali licenčnina prišteje k dejansko plačanim ali plačljivim cenam le, če se to plačilo:

— nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja

in

— predstavlja prodajni pogoj za to blago.“

12 Člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 določa:

„Če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine ali sestavne dele, ki se blagu dodajo po uvozu, ali na storitve po uvozu, se avtorski honorarji ali licenčnine ustrezno porazdelijo zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov v skladu s pojasnjevalno opombo iz Priloge 23 k členu 32(2) [carinskega] zakonika.“

13 Člen 160 te uredbe določa:

„Če kupec avtorske honorarje ali licenčnino plača tretji osebi, so pogoji iz člena 157(2) izpolnjeni le tedaj, če prodajalec ali z njim povezana oseba zahteva od kupca to plačilo.“

14 Člen 161 navedene uredbe določa:

„Če je način obračunavanja avtorskega honorarja ali licenč[n]ine odvisen od cene uvoženega blaga, se, če ni dokazano nasprotno, domneva, da se plačilo tega avtorskega honorarja ali licenčnine nanaša na vrednoteno blago.

Če se znesek avtorskega honorarja ali licenčnine obračuna neodvisno od cene uvoženega blaga, pa se lahko plačilo tega avtorskega honorarja ali licenčnine prav tako nanaša na vrednoteno blago.“

15 Člen 254 iste uredbe določa:

„Če deklarant tako zahteva, carinski organi lahko sprejmejo deklaracije za sprostitvev v prosti promet, ki ne vsebujejo vseh podrobnosti iz Priloge 37.

Vendar te deklaracije vsebujejo vsaj podrobnosti za nepopolno izvozno deklaracijo iz Priloge 30A.“

16 Člen 256(1) Uredbe št. 2454/93 določa:

„Rok, ki ga carinski organi deklarantuodobrijo za predložitev manjkajočih navedb ali dokumentov ob sprejemu deklaracije, ne sme biti daljši od enega meseca, ki se šteje od dneva prejema deklaracije.

[...]

Če gre za predložitev manjkajočih navedb ali dokumentov v zvezi s carinsko vrednostjo, lahko carinski organi, kolikor je to nujno potrebno, določijo daljši rok ali podaljšajo predhodno določeni rok. Pri odobrenem celotnem obdobju je treba upoštevati predpisane veljavne roke.“

17 Člen 257(3) te uredbe določa:

„Če v skladu z določbami člena 254 deklaracija vsebuje začasno navedbo vrednosti, carinski organi:

- takoj vknjižijo znesek dajatev, izračunanih na podlagi te navedbe,
- po potrebi zahtevajo predložitev zavarovanja v višini razlike med tem zneskom in zneskom, ki bi se lahko nazadnje zaračunal za blago.“

18 Člen 259, prvi odstavek, navedene uredbe določa:

„Deklarant lahko nepopolno deklaracijo, ki so jo carinski organi sprejeli v skladu s členi 254 do 257, dopolni ali s soglasjem carinskih organov nadomesti z drugo carinsko deklaracijo, ki ustreza pogojem iz člena 62 [carinskega] zakonika.“

19 V pojasnjevalni opombi na področju carinske vrednosti glede člena 32(1)(c) carinskega zakonika, ki je v Prilogi 23 k Uredbi št. 2454/93, je navedeno:

„Avtorski honorarji in licenčnine iz člena 32(1)(c) lahko med drugim vključujejo plačila, povezana s patenti, blagovnimi znamkami in avtorskimi pravicami.“

20 Pojasnjevalna opomba na področju carinske vrednosti glede člena 32(2) carinskega zakonika, ki je v isti prilogi, določa:

„Če ni objektivnih in merljivih podatkov v zvezi z dodatnimi stroški, ki jih je treba dodati v skladu z določbami člena 32, ni mogoče določati transakcijske vrednosti v skladu z določbami člena 29. Za ponazoritev se licenčnina plača na podlagi cene pri prodaji v državi uvoza za liter določenega proizvoda, ki je uvožen po kilogramih in predelan v obliki raztopine, po uvozu. Če licenčnina temelji deloma na uvoženem blagu, deloma pa na drugih dejavnikih, ki nimajo nobene zveze z uvoženim blagom (če se uvoženo blago meša z domačimi sestavinami in jih ni več možno ločevati ali če licenčnina ni razvidna iz posebnih finančnih dogovorov med kupcem in prodajalcem), bi bilo

neustrezno poskušati uveljaviti dodatek za licenčnino. Toda če znesek te licenčnine temelji zgolj na uvoženem blagu in jo je možno enostavno ovrednotiti, je možno uveljaviti dodatek k dejansko plačani ali ceni, ki jo je treba plačati.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 21 Družba GE Medical Systems Deutschland GmbH & Co. KG (v nadaljevanju: GE Nemčija) je z družbo Monogram Licensing International Inc. (v nadaljevanju: M), pri čemer obe podjetji pripadata skupini General Electrics (v nadaljevanju: skupina GE), sklenila standardno licenčno pogodbo.
- 22 V skladu s členom II A te pogodbe družba M podeli družbi GE Nemčija plačljivo, neizključno licenco – ob strogem spoštovanju standardov kakovosti, določenih med strankama – za uporabo znamke skupine GE (v nadaljevanju: znamka GE) v povezavi s proizvedenimi in prodanimi izdelki ter storitvami, opravljenimi za tretje osebe s strani družbe GE Nemčija. Poleg tega je družba M družbi GE Nemčija podelila neplačljivo, neizključno licenco za neomejeno uporabo znamke GE zaradi prodaje blaga drugim odvisnim družbam skupine GE, zaradi njegove uporabe za poskusne namene ali za vzorce, ali ker je namenjeno za odpis. Družba GE Nemčija je lahko izdelke s to znamko, ne da bi ji bilo treba plačati licenčnino, uporabljala tudi v trgovinskih odnosih z drugo družbo iz skupine GE, ki ji je bila tudi dovoljena uporaba znamke GE pod podobnimi pogoji, kot so tisti iz licenčne pogodbe med družbama M in GE Nemčija.
- 23 Za zagotovitev tega, da se pri izdelanih proizvodih in storitvah, ki jih prodaja ali zagotavlja družba GE Nemčija, strogo spoštujejo standardi kakovosti, določeni med strankama, je imela družba M obsežna nadzorna pooblastila in je lahko v primeru kršitve teh standardov odpovedala pogodbo s kratkim odpovednim rokom. Datum zapadlosti licenčnin v skladu s členom II A licenčne pogodbe je bil določen na 31. december vsakega koledarskega leta. Navedene licenčnine so za uporabo znamke GE znašale 0,95 % letnega prometa družbe GE Nemčija, za uporabo trgovskega imena skupine GE pa 0,05 % njenega prometa.
- 24 Carinski urad je med carinskim nadzorom v zvezi z obdobjem med 1. oktobrom 2007 in 31. decembrom 2009 v poročilu z dne 8. septembra 2010 med drugim ugotovil, da je družba GE Nemčija od družb, ki pripadajo skupini GE, kupila blago s poreklom iz tretjih držav, vendar pri določitvi carinske vrednosti tega blaga po mnenju tega urada neupravičeno ni deklarirala licenčnin, dolgovanih za to blago. Zato je carinski urad 30. septembra 2010 izdal odločbo o odmeri uvoznih dajatev v višini 14.985,09 EUR.
- 25 Družba GE Nemčija je te dajatve plačala, nato pa je 21. julija 2011 zahtevala njihovo povračilo na podlagi člena 236 carinskega zakonika, ker po njenem mnenju licenčnin, dolgovanih na podlagi licenčne pogodbe, ni bilo treba prišteti k carinski vrednosti zadevnega blaga na podlagi člena 32 carinskega zakonika.
- 26 Carinski urad je z odločbo z dne 9. marca 2015 zahtevo družbe GE Nemčija za povračilo zavrnil, ker naj bi bile referenčne carinske vrednosti po njegovem mnenju pravilne.
- 27 Družba GE Healthcare je medtem, in sicer 31. avgusta 2011, družbo GE Nemčija nasledila kot univerzalna pravna naslednica.
- 28 Družba GE Healthcare je 11. marca 2015 pri predložitvenem sodišču vložila tožbo zoper odločbo carinskega urada z dne 9. marca 2015. Navedeno sodišče, ki bo moralo v zadevi, ki mu je predložena v odločanje, uporabiti člen 32(1)(c) carinskega zakonika, dvomi glede natančnega obsega te določbe.

29 V teh okoliščinah je Finanzgericht Düsseldorf (finančno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali se lahko avtorski honorarji ali licenčnine v smislu člena 32(1)(c) [carinskega zakonika] vključijo v carinsko vrednost, čeprav niti za trenutek sklenitve pogodbe niti za trenutek, ki je merodajen za nastanek carinskega dolga in v obravnavanem sporu izhaja iz členov 201(2) in 214(1) [tega] zakonika, ni mogoče ugotoviti, ali je nastal dolg avtorskih honorarjev ali licenčnine?
2. Če je treba na prvo vprašanje odgovoriti pritrdilno: ali se lahko avtorski honorarji ali licenčnine za znamke v smislu člena 32(1)(c) carinskega zakonika nanašajo na uvoženo blago, čeprav se plačujejo tudi za storitve in uporabo prvega dela imena skupnega koncerna?
3. Če je treba na drugo vprašanje odgovoriti pritrdilno: ali so lahko avtorski honorarji ali licenčnine za znamke v smislu člena 32(1)(c) carinskega zakonika pogoj za prodajo uvoženega blaga za izvoz v Skupnost v smislu člena 32(5)(b) carinskega zakonika, čeprav je njihovo plačilo zahtevala in opravila s prodajalcem in kupcem povezana družba?
4. Če je treba na tretje vprašanje odgovoriti pritrdilno in se licenčnine, kot v obravnavanem primeru, delno nanašajo na uvoženo blago in delno na storitve po uvozu: ali ustrezna, zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov opravljena porazdelitev v skladu s členom 158(3) [Uredbe št. 2454/93] in pojasnjevalno opombo iz Priloge 23 k [Uredbi št. 2454/93] glede člena 32(2) carinskega zakonika pomeni, da se sme popraviti samo carinska vrednost, določena z uporabo člena 29 carinskega zakonika, ali pa je, če carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo člena 29 carinskega zakonika, pri določanju carinske vrednosti z uporabo njegovega člena 31 mogoče uporabiti tudi porazdelitev iz člena 158(3) [Uredbe št. 2454/93], če ti stroški sicer ne bi bili upoštevani?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Uvodne ugotovitve

- 30 Najprej je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča cilj prava Unije o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. Transakcijska vrednost mora torej odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in zato upoštevati vse elemente tega blaga, ki pomenijo ekonomsko vrednost (glej v tem smislu sodbi z dne 16. novembra 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, točka 30, in z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točki 23 in 26).
- 31 Zlasti na podlagi člena 29 carinskega zakonika je carinska vrednost uvoženega blaga načeloma njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Unije dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členom 32 tega zakonika (glej v tem smislu sodbi z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točke 38, 44 in 50, ter z dne 21. januarja 2016, Stretinskis, C-430/14, EU:C:2016:43, točka 15).
- 32 Člen 32 carinskega zakonika natančno določa stroške, ki jih je treba prišteti dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago, da se določi njegova carinska vrednost. Tako je treba v skladu z odstavkom 1(c) te določbe dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago prišteti avtorske honorarje in licenčnine za vrednoteno blago, ki jih mora kupec plačati neposredno ali posredno kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga, če ti avtorski honorarji in licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno.

- 33 V skladu s členom 157(1) Uredbe št. 2454/93 se za namene člena 32(1)(c) carinskega zakonika za „avtorske honorarje in licenčnine“ med drugim štejejo plačila za uporabo pravic v zvezi s prodajo za izvoz zadevnega uvoženega blaga, med drugim blagovne znamke in zaščiteni modeli, ali z uporabo ali ponovno prodajo tega blaga, predvsem avtorske pravice in proizvodni postopki, ki so neločljivo povezani z navedenim blagom.
- 34 Člen 157(2) Uredbe št. 2454/93 določa, da je treba avtorske honorarje ali licenčnine prišteti k dejansko plačanim ali plačljivim cenam, če se to plačilo, prvič, nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja, in drugič, predstavlja prodajni pogoj za to blago.
- 35 Zato je treba uskladitev, določeno v členu 32(1)(c) carinskega zakonika, uporabiti, ko so izpolnjeni trije kumulativni pogoji, in sicer, prvič, da avtorski honorarji ali licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno, drugič, da se nanašajo na vrednoteno blago in, tretjič, da je kupec zavezan k plačilu teh avtorskih honorarjev ali licenčnin kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga.
- 36 V obravnavanem primeru, kar zadeva prvi pogoj, v skladu s predložitveno odločbo ni sporno, da družba GE Healthcare v skladu z določili zadevne licenčne pogodbe v postopku v glavni stvari avtorskih honorarjev in licenčnin glede uporabe znamke GE ni vključila v carinsko vrednost vrednotenega blaga.

Prvo in drugo vprašanje

- 37 Predložitveno sodišče s prvim in drugim vprašanjem, ki ju je treba preučiti skupaj, saj se nanašata na drugi pogoj, naštet v točki 35 te sodbe, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 32(1)(c) carinskega zakonika razlagati tako, da gre pri avtorskih honorarjih in licenčinah za „avtorske honorarje ali licenčnine za vrednoteno blago“, če niti ob sklenitvi pogodbe niti ob nastanku carinskega dolga ni mogoče določiti zneska teh avtorskih honorarjev ali licenčnin in če se navedeni avtorski honorarji ali licenčnine le delno nanašajo na vrednoteno blago.
- 38 Za odgovor na to vprašanje je treba preučiti, na prvem mestu, ali so avtorski honorarji ali licenčnine v skladu s členom 32(1)(c) carinskega zakonika avtorski honorarji ali licenčnine „za vrednoteno blago“, čeprav niti ob sklenitvi pogodbe niti ob nastanku carinskega dolga ni mogoče določiti zneska teh avtorskih honorarjev ali licenčnin.
- 39 V zvezi s tem je iz predložitvene odločbe razvidno, da je zadevna licenčna pogodba določala obveznost družbe GE Nemčija, da plača avtorske honorarje in licenčnine za uporabo znamke GE za blago, ki ga je uvozila, razen za nekatero blago, ki ga pod to znamko uporabi tudi brez plačila licenčnine, kot je blago, ki se proda drugim odvisnim družbam skupine GE, ki se uporablja za poskusne namene in za vzorce ter ki je namenjeno za odpis.
- 40 V teh okoliščinah – in kot je generalni pravobranilec navedel v točki 29 sklepnih predlogov – se avtorski honorarji in licenčnine dejansko nanašajo na vrednoteno blago, tudi če njihov natančen znesek ni določen v času sklenitve navedene pogodbe ali naknadno ob sprejemu carinske deklaracije ali v času nastanka carinskega dolga.
- 41 Kar zadeva, podrobneje, vprašanje, ali je treba natančen znesek avtorskih honorarjev ali licenčnin, ki jih je treba plačati, določiti ob nastanku carinskega dolga, člen 32(1)(c) carinskega zakonika ne določa nobene zahteve glede tega.
- 42 Nasprotno, člen 156a(1) Uredbe št. 2454/93 določa, da lahko carinski organi na zahtevo udeleženca in z odstopanjem od člena 32(2) carinskega zakonika odobrijo, da se nekateri elementi, ki jih je treba prišteti dejansko plačani ali plačljivi ceni, vendar v času nastanka carinskega dolga njihove količine ni mogoče določiti, določijo na osnovi ustreznih in posebnih meril.

- 43 Poleg tega člen 254 navedene uredbe določa možnost deklaranta, da – če carinski organi to sprejmejo – opravi deklaracijo za sprostitev v prosti promet, ki lahko v skladu s členom 257(3) te uredbe zajema začasno navedbo carinske vrednosti uvoznega blaga, pri čemer je to deklaracijo mogoče naknadno dopolniti v skladu s členi 256, 257 in 259 navedene uredbe.
- 44 Poleg tega točka 14 pojasnila št. 3 (Oddelek za carinsko vrednotenje) o učinku avtorskih honorarjev in licenčnin na carinsko vrednost, ki jo določi Odbor za carinski zakonik iz člena 247a tega zakonika (v nadaljevanju: odbor za carinski zakonik), določa:
- „Avtorski honorarji in licenčnine se praviloma izračunajo po uvozu vrednotenega blaga. V tem primeru obstaja možnost ali odstopati od dokončne določitve carinske vrednosti v skladu s členom 257(3) izvedbenih določb [carinskega] zakonika ali določiti splošno uskladitev glede na okoliščine, ki so bile ugotovljene v reprezentativnem obdobju in se v rednih časovnih presledkih posodabljaajo. To vprašanje je treba rešiti s sporazumom med uvozniki in carinskimi organi.“
- 45 Sklepi odbora za carinski zakonik pa so, čeprav niso pravno zavezujoči, pomembna sredstva za zagotovitev, da carinski organi držav članic enotno uporabljajo carinski zakonik, in se lahko kot taki štejejo za tehtna sredstva razlage navedenega zakonika (sodba z dne 6. februarja 2014, Humeau Beaupréau, C-2/13, EU:C:2014:48, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 46 Zato člen 32(1)(c) carinskega zakonika ne nalaga, da se znesek avtorskih honorarjev in licenčnin določi ob sklenitvi licenčne pogodbe ali ob nastanku carinskega dolga, da bi se ti avtorski honorarji ali licenčnine šteli za avtorske honorarje ali licenčnine za vrednoteno blago.
- 47 Na drugem mestu je treba preučiti vprašanje, ali se za avtorske honorarje ali licenčnine lahko šteje, da se nanašajo na vrednoteno blago, čeprav se nanj nanašajo le deloma. V obravnavanem primeru so bili namreč avtorski honorarji ali licenčnine plačani tudi za opravljanje storitev po uvozu zadevnega blaga v postopku v glavni stvari in za uporabo trgovske kratice skupine, h kateri je pripadal deklarant.
- 48 V zvezi s tem člen 161, drugi odstavek, Uredbe št. 2454/93 določa, da če se znesek avtorskega honorarja ali licenčnine obračuna neodvisno od cene uvoženega blaga, pa se lahko plačilo tega avtorskega honorarja ali te licenčnine vseeno nanaša na vrednoteno blago.
- 49 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je v obravnavanem primeru znesek avtorskih honorarjev ali licenčnin odvisen od odstotka prometa, ustvarjenega ob prodaji blaga, uvoženega pod licenčno pogodbo, tretjim osebam. Iz tega sledi, da se plačilo teh avtorskih honorarjev ali licenčnin „nanaša“ na vrednoteno blago v smislu tega člena 161, drugi odstavek.
- 50 Te ugotovitve ne more omajati dejstvo, da se v skladu z isto odločbo avtorski honorarji in licenčnine nanašajo tudi na opravljanje storitev po tem, ko je družba GE Nemčija navedeno blago uvozila in ko je ta družba uporabila kratico skupine GE.
- 51 Člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 namreč določa, da če se licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine ali sestavne dele, ki se blagu dodajo po uvozu, ali na storitve po uvozu, se licenčnine ustrezno porazdelijo zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov v skladu s pojasnjevalno opombo iz Priloge 32 k Uredbi št. 2454/93 k členu 32(2) carinskega zakonika.
- 52 Tako člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 izrecno določa, da je plačljive avtorske honorarje ali licenčnine mogoče šteti za delno povezane z blagom in delno s storitvami po uvozu, tako da se bo uskladitev, določena v členu 32(1)(c) carinskega zakonika, lahko uporabila, čeprav se bodo ti avtorski honorarji ali licenčnine samo delno nanašali na uvoženo blago, pri čemer se v tem primeru ta uskladitev izvede na podlagi objektivnih in določljivih podatkov, ki omogočajo ovrednotenje zneska avtorskih honorarjev ali licenčnin, povezanih s tem blagom.

- 53 Zato so v skladu s členom 32(1)(c) carinskega zakonika avtorski honorarji ali licenčnine lahko avtorski honorarji ali licenčnine „za vrednoteno blago“ v smislu te določbe, čeprav se ti avtorski honorarji ali te licenčnine samo delno nanašajo na navedeno blago.
- 54 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba na prvo in drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 32(1)(c) carinskega zakonika razlagati tako, da, prvič, ne nalaga, da se znesek avtorskih honorarjev ali licenčnin določi ob sklenitvi licenčne pogodbe ali ob nastanku carinskega dolga, da bi se ti avtorski honorarji ali licenčnine šteli za avtorske honorarje ali licenčnine za vrednoteno blago, in drugič, omogoča, da se navedeni avtorski honorarji ali navedene licenčnine štejejo za avtorske honorarje ali licenčnine „za vrednoteno blago“, čeprav se ti avtorski honorarji ali te licenčnine samo delno nanašajo na navedeno blago.

Tretje vprašanje

- 55 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem, ki se nanaša na tretji pogoj, naštet v točki 35 te sodbe, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 32(1)(c) carinskega zakonika in člen 160 Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da avtorski honorarji ali licenčnine pomenijo „pogoj za prodajo“ vrednotenega blaga, če v isti skupini družb podjetje, ki je povezano s prodajalcem in kupcem, zahteva plačilo teh avtorskih honorarjev ali teh licenčnin in je to plačilo izvedeno v korist tega podjetja.
- 56 Spomniti je treba, da člen 157(2) Uredbe št. 2454/936, ki določa pogoje za uporabo člena 32(1)(c) carinskega zakonika, določa, da je treba avtorske honorarje ali licenčnine prišteti k dejansko plačani ali plačljivi ceni, če se to plačilo, prvič, „nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja [vrednoteno blago]“, in drugič, „predstavlja prodajni pogoj za to blago [pogoj za prodajo tega blaga]“.
- 57 Vendar pa niti člen 32(1)(c) carinskega zakonika niti člen 157(2) Uredbe št. 2454/93 ne pojasnujeta, kako je treba razumeti „pogoj za prodajo“ vrednotenega blaga.
- 58 V zvezi s tem je Odbor za carinski zakonik (Oddelek za carinsko vrednotenje) v točki 12 pojasnila št. 3 o učinku avtorskih honorarjev in licenčnin na carinsko vrednost menil, da „se postavlja vprašanje, ali bi bil prodajalec pripravljen prodati blago brez plačila avtorskega honorarja ali licenčnine. Pogoj je lahko izrecen ali impliciten. V večini primerov je v licenčnem sporazumu določeno, ali se za prodajo uvoženega blaga plača avtorski honorar ali licenčnina. Ni pa bistveno, da je to določeno.“
- 59 Upoštevati je treba navedbe iz tega pojasnila, kot so razvidne iz točke 45 te sodbe.
- 60 V teh okoliščinah je treba ugotoviti – kot je generalni pravobranilec navedel v točki 51 sklepnih predlogov – da je plačilo avtorskega honorarja ali licenčnine „pogoj za prodajo“ vrednotenega blaga, če je v okviru pogodbenih razmerij med prodajalcem (ali z njim povezano osebo) in kupcem plačilo avtorskega honorarja ali licenčnine tako pomembno za prodajalca, da brez tega plačila ne bi izvedel prodaje, kar mora preveriti predložitveno sodišče.
- 61 V zvezi s postopkom v glavni stvari je iz predložitvene odločbe razvidno, da je bil dajatelj licence, to je družba M, ki je bil povezan s prodajalcem in kupcem, prejemnik avtorskih honorarjev ali licenčnin v zvezi s prodanim blagom. Ta prejemnik je bil torej v obravnavanem primeru ista družba kot ta, ki je od kupca tega blaga zahtevala plačilo z njim povezanih avtorskih honorarjev ali licenčnin, saj so bile te tri družbe del iste skupine, namreč skupine GE, in jih je neposredno ali posredno nadzirala matična družba te skupine.
- 62 V teh okoliščinah člen 160 Uredbe št. 2454/93 določa, da če kupec avtorske honorarje ali licenčnino plača tretji osebi, so pogoji iz člena 157(2) navedene uredbe izpolnjeni le, če prodajalec ali z njim povezana oseba od kupca zahteva to plačilo.

- 63 Tako se predložitveno sodišče sprašuje, ali je pogoj, določen v členu 160 Uredbe št. 2454/93, izpolnjen v položaju, v katerem sta „tretja oseba“, ki ji je treba plačati avtorski honorar ali licenčnino, in „oseba, povezana“ s prodajalcem, ena in ista oseba.
- 64 V zvezi s tem družba GE Healthcare trdi, da člen 160 Uredbe št. 2454/93 v nemški jezikovni različici določa, da oseba, ki zahteva plačilo avtorskega honorarja ali licenčnine, in tretja oseba, ki ji je treba ta avtorski honorar ali licenčnino plačati, ne moreta biti ena in ista oseba.
- 65 Vendar se v skladu z ustaljeno sodno prakso formulacija določbe prava Unije, ki se uporablja v eni od jezikovnih različic, ne more uporabljati kot edina podlaga za razlago te določbe oziroma glede tega ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Tak pristop namreč ne bi bil združljiv z zahtevo po enotni uporabi prava Unije. Če se med jezikovnimi različicami pojavijo razlike, je zadevno določbo zato treba razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (sodba z dne 15. novembra 2011, Kurcums Metal, C-558/11, EU:C:2012:721, točka 48 in navedena sodna praksa).
- 66 Vendar kot je generalni pravobranilec navedel v točki 63 sklepnih predlogov, nobena od preostalih jezikovnih različic člena 160 Uredbe št. 2454/93 ne vsebuje drugega napotila na „tretjo osebo“, ki ji je treba plačati avtorske honorarje ali licenčnine.
- 67 Poleg tega, kot je tudi navedel generalni pravobranilec v točki 65 sklepnih predlogov, to, da se oseba, povezana s prodajalcem, ne opredeli za „tretjo osebo“ v smislu člena 160 Uredbe št. 2454/93, ne omogoča sklepa, da plačilo avtorskih honorarjev ali licenčnin ni „pogoj za prodajo“ vrednotenega blaga v smislu člena 32(1)(c) carinskega zakonika.
- 68 Nasprotno, preveriti je treba, ali ima oseba, povezana s prodajalcem, nadzor nad prodajalcem ali nad kupcem, kar mu omogoča, da se prepriča o tem, da za uvoz blaga, s katerim je povezana njegova licenčnina, velja pogoj plačila avtorskega honorarja ali licenčnine, ki se nanaša na to blago, v njegovo korist.
- 69 Naloga predložitvenega sodišča je, da v sporu o glavni stvari to preveri.
- 70 Poleg tega je točka 13 pojasnila št. 3 (Oddelek za carinsko vrednotenje) glede učinka avtorskih honorarjev in licenčnin na carinsko vrednost, ki jo določi Odbor za carinski zakonik, določala, da „če se blago kupi pri eni osebi, avtorski honorarji ali licenčnine pa plačajo drugi osebi, se lahko to plačilo [...] kljub temu obravnava kot pogoj za prodajo [...]. Za prodajalca ali za z njim povezano osebo se šteje, da od kupca zahteva to plačilo, kadar je na primer v multinacionalni skupini blago kupljeno od enega člana skupine, avtorski honorar pa je treba plačati drugemu članu iste skupine. Enako velja, kadar je prodajalec pridobitelj licence prejemnika avtorskih honorarjev in kadar ta nadzira pogoje za prodajo.“
- 71 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 32(1)(c) carinskega zakonika in člen 160 Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da avtorski honorarji ali licenčnine pomenijo „pogoj za prodajo“ vrednotenega blaga, če v isti skupini družb podjetje, ki je povezano s prodajalcem in kupcem, zahteva plačilo teh avtorskih honorarjev ali teh licenčnin in je to plačilo opravljeno v korist tega podjetja.

Četrto vprašanje

- 72 Predložitveno sodišče s četrtem vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 32(1)(c) carinskega zakonika in člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da je uskladitvene in porazdelitvene ukrepe, ki se nanašajo na prvo oziroma drugo določbo, mogoče izvesti, če carinska vrednost zadevnega blaga ni bila določena na podlagi člena 29 carinskega zakonika, ampak s podredno metodo, določeno v členu 31 tega zakonika.
- 73 Iz spisa, predloženega Sodišču, je razvidno, da glavni carinski urad v Düsseldorfu za več davčnih let pred letom 2009 ni prejel potrebnih podatkov, ki bi mu omogočili izvedbo uskladitve – na podlagi člena 32(1)(c) carinskega zakonika – transakcijske vrednosti, izračunane po metodi, določeni v členu 29 tega zakonika. Zato je bila uporabljena metoda določitve carinske vrednosti iz člena 31 carinskega zakonika, saj metod, določenih v členih 29 in 30 navedenega zakonika, *a priori* ni bilo mogoče uporabiti.
- 74 Člen 32(1)(c) carinskega zakonika določa, da je mogoče za določitev carinske vrednosti izvesti uskladitev samo na podlagi člena 29 navedenega zakonika, zato se postavlja vprašanje, ali je to uskladitev, natančneje porazdelitev, določeno v členu 158(3) Uredbe št. 2454/93, mogoče uporabiti, tudi če je bila carinska vrednost uvoženega blaga določena z metodo, določeno v členu 31 tega zakonika.
- 75 Spomniti je treba, da če carinske vrednosti ni mogoče določiti s transakcijsko vrednostjo uvoženega blaga na podlagi člena 29 carinskega zakonika, se carinsko vrednotenje izvede v skladu z določbami iz člena 30 tega zakonika tako, da se po vrstnem redu uporabijo metode iz točk od (a) do (d) odstavka 2 zadnjenevedenega člena (sodba z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 76 Če carinske vrednosti uvoženega podjetja ni mogoče določiti niti na podlagi člena 30 carinskega zakonika, se carinsko vrednotenje izvede v skladu z določbami člena 31 tega zakonika (sodba z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 28 in navedena sodna praksa).
- 77 Zato je tako iz besedila členov od 29 do 31 navedenega zakonika kot iz vrstnega reda, po katerem je treba na podlagi teh členov uporabiti merila za določitev carinske vrednosti, razvidno, da med temi določbami obstaja vez subsidiarnosti. Le takrat, ko carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo neke določbe, se je namreč treba sklicevati na določbo, ki tej določbi neposredno sledi po določenem vrstnem redu (sodba z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 78 Člen 31(1) carinskega zakonika določa, da se carinska vrednost uvoženega blaga določi na podlagi razpoložljivih podatkov v Uniji z ustreznimi metodami, ki so v skladu z načeli in splošnimi določbami mednarodnih sporazumov in določbami poglavja 3 navedenega zakonika, ki so v njem naštet.
- 79 V zvezi s tem – kot je generalni pravobranilec navedel v točki 86 sklepnih predlogov – napotilo iz člena 31(1) carinskega zakonika na določbe poglavja 3 tega zakonika pomeni, da se splošne določbe iz tega poglavja, v katero spada člen 32 navedenega zakonika, uporabljajo, tudi če se carinska vrednost uvoženega blaga določi v skladu s členom 31(1) tega zakonika.
- 80 Kot je razvidno iz točke 30 te sodbe, je namreč cilj prava Unije o carinskem vrednotenju blaga vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. V skladu s točko 2 pojasnjevalne opombe na področju carinske vrednosti glede člena 31(1) carinskega zakonika, ki je v Prilogi 23 k Uredbi št. 2454/93, bi morale biti metode vrednotenja, ki se uporabljajo na podlagi navedenega člena 31(1), tiste, ki so določene v členih od 29 do 30(2), vendar bi

bila „razumna prožnost“ pri uporabi teh metod v skladu s cilji in določbami člena 31(1) tega zakonika (glej v tem smislu sodbo z dne 28. februarja 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, točka 60).

- 81 Ob upoštevanju potrebe po ugotovitvi carinske vrednosti, če podjetje ni predložilo popolnih informacij glede zadevnih davčnih let, in „razumne prožnosti“, navedene v točki 2 navedene pojasnjevalne opombe, je treba priznati, da upoštevanje podatkov, ki se nanašajo na druga davčna leta podjetja, lahko pomeni razpoložljivi podatek v Uniji, glede katerega člen 31(1) carinskega zakonika dopušča, da se upošteva kot osnova za določanje carinske vrednosti. Sklicevanje na te podatke namreč pomeni sredstvo določanja navedene vrednosti, ki je hkrati „razumna“ v smislu navedenega člena 31(1) ter v skladu z načeli, splošnimi določbami mednarodnih sporazumov in določbami, na katere se sklicuje navedeni člen 31(1) (glej po analogiji sodbo z dne 28. februarja 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, točka 61).
- 82 Člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 določa, da če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine ali sestavne dele, ki se blagu dodajo po uvozu, ali na storitve po uvozu, se avtorski honorarji ali licenčnine ustrezno porazdelijo „zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov“ v skladu s pojasnjevalno opombo iz Priloge 23 k Uredbi št. 2454/93 k členu 32(2) carinskega zakonika.
- 83 Vendar je iz točke 81 te sodbe in iz točke 91 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca razvidno, da je podatke, ki se nanašajo na druga davčna leta zadevnega podjetja, mogoče šteti za „objektivne in določljive“ v smislu člena 158(3) Uredbe št. 2454/93 in se zato porazdelitev, določena v navedenem členu, lahko uporabi.
- 84 Poleg tega bi se – kot navajata nemška vlada in Evropska komisija – z drugačno presojo ustvarile neupravičene prednosti v korist uvoznikov, ki bi zavrnili predložitev popolnih informacij, s čimer bi preprečili izvedbo pravilnega vrednotenja carinske vrednosti uvoženega blaga.
- 85 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 32(1)(c) carinskega zakonika in člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da je uskladitvene in porazdelitvene ukrepe, ki se nanašajo na prvo oziroma drugo določbo, mogoče izvesti, če carinska vrednost zadevnega blaga ni bila določena na podlagi člena 29 carinskega zakonika, ampak s podredno metodo, določeno v členu 31 tega zakonika.

Stroški

- 86 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

- 1. Člen 32(1)(c) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006, je treba razlagati tako, da, prvič, ne nalaga, da se znesek avtorskih honorarjev ali licenčnin določi ob sklenitvi licenčne pogodbe ali ob nastanku carinskega dolga, da bi se ti avtorski honorarji ali licenčnine šteli za avtorske honorarje ali licenčnine za vrednoteno blago, in drugič, omogoča, da se navedeni avtorski honorarji ali navedene licenčnine štejejo za avtorske honorarje ali licenčnine „za vrednoteno blago“, čeprav se ti avtorski honorarji ali te licenčnine samo delno nanašajo na navedeno blago.**

2. Člen 32(1)(c) Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1791/2006, in člen 160 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1875/2006 z dne 18. decembra 2006, je treba razlagati tako, da avtorski honorarji ali licenčnine pomenijo „pogoj za prodajo“ vrednotenega blaga, če v isti skupini družb podjetje, ki je povezano s prodajalcem in kupcem, zahteva plačilo teh avtorskih honorarjev ali teh licenčnin in je to plačilo opravljeno v korist tega podjetja.
3. Člen 32(1)(c) Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1791/2006, in člen 158(3) Uredbe št. 2454/93, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1875/2006, je treba razlagati tako, da je uskladitvene in porazdelitvene ukrepe, ki se nanašajo na prvo oziroma drugo določbo, mogoče izvesti, če carinska vrednost zadevnega blaga ni bila določena na podlagi člena 29 Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena, ampak s podredno metodo, določeno v členu 31 navedene uredbe.

Podpisi